

видимъ по-сетне. Родителитѣ на Анния наредиха да се извърши погребението, колкото може по-тържествено. Тѣ избраха за вѣчно жилище равнината надъ Мадарскитѣ височини, гдето нощниятъ прохладенъ вѣтъръ гали листата на буйната джбова гора — мѣсто тѣй близу до боговетѣ, които вече милваха руменото лице на малкото дете.

Рано на третия день робитѣ изкопаха голѣмъ гробъ, напълниха го съ сухи джбови дървета и ги запалиха. Когато пламъцитѣ, подобни на грамадни огнени езици, се извиваха къмъ небето, трупътъ на малката Анния биде хвърленъ въ огъня, за да изгори. Робитѣ непре-

Обр. 1. Изгледъ на могилата следъ разкопкитѣ а) центъръ на могилата; б) мѣсто на гроба

станно хвърляха въ кладата дърва, а въ това време отъ родителитѣ на детето се отправяха къмъ боговетѣ най-добри благопожелания; хоръ отъ нѣколко жени постоянно пѣеше благодарствени пѣсни. Тѣ не отправяха къмъ небето молитви, за да бждатъ простени грѣхове на детето, защото тогава не знаеха що е грѣхъ, който се наказва отъ боговетѣ, а вѣрваха, че мъртвиятъ, напускайки земния животъ, отива тамъ, гдето цари вѣчно блаженство, гдето земнитѣ мжки, несгоди, нещастия и пр., не съществуватъ.

Пламъцитѣ загаснаха, въ червената жаръ личаха напуканитѣ отъ топлината кости отъ скелета. Наблизу